

Mette stopt haar duim in haar mond. Ze gaat op de bank liggen.
 'Zorg maar dat je geniet,' antwoordt Simba.
 Mette kijkt naar het hoesje van de cd met de Leeuwenkoning. Ze voelt zich alleen maar verdrietiger worden.
 Dan gaat de deur open.
 'Hé, Mette!' zegt mama. 'Wat doe je nou? Je weet toch dat je niet meer mag duimen?'
 Mette sabbelt gewoon door. Ziet mama dan niet dat ze huilt? Ze kijkt de andere kant op en draait zich om. De bank zakt een beetje omlaag als mama gaat zitten.
 'Och, liefje,' zegt mama. Ze trekt zachtjes de duim uit Mettes mond. 'Wat is er?'
 Mette leunt tegen mama aan. 'Ik mis Max,' zegt ze zacht.
 'Ik ook,' zegt mama. Ze blijven een tijdje zitten.
 'Zorg maar dat je geniet,' zingt Simba weer.
 Mama zucht diep. 'Mooie muziek, hè,' zegt ze.
 Mette knikt.
 'Ben je daardoor zo verdrietig?' vraagt mama.
 'Nee...' begint Mette. Maar dan weet ze het weer. Toen Max net dood was, hebben ze deze muziek telkens gedraaid. Om weer een beetje vrolijker te worden. Maar Mette werd er helemaal niet vrolijk van.
 Mama knikt. 'Weet je wat?' zegt ze. 'Zullen we iets anders opzetten? Iets waar je weer blij van wordt?'
 'Ja,' zegt Mette aarzelend, maar ze weet eigenlijk geen muziek.
 'Die van Mickey Mouse?' vraagt mama.
 'Nee,' zegt Mette. Daar heeft ze nu geen zin in.
 'Bambi dan?'
 'Nee.'
 'De zeemeermin?'
 'Nee.'
 'Peter Pan?'
 'Nee.'
 'Maar wat dan?'
 Mette haalt haar schouders op. En dan weet ze het ineens. Ze springt op en pakt een cd uit de kast. Op de voorkant staat een leuke tekening van een baby.
 'Op een klein stationnetje,' klinkt het door de kamer.
 Meteen voelt Mette zich weer blij. Ze denkt aan de vakantie, toen Cas net geboren was. Ze mocht Cas dan vaak het flesje geven. Cas pakte dan haar duim heel stevig vast. En ze mocht deze cd er altijd bij opzetten van mama. Zo vaak als ze wilde.

- Anneke Wiltink -

Oudsten

Abc

De prins heeft de blues

In het Muziekkasteel kan de prins zijn treurige gevoel in een lied kwijt. Maar dan gebeurt er iets bijzonders: hij wordt verliefd...

Prins Léon sjokt door het dorp. Het grind kraakt onder zijn zware voetstappen.
 Bij het dorpsplein ziet hij twee zwervers tegen een muurtje zitten. De één speelt gitaar, de ander mondharmonica.
 Sjakie slaat een paar zware tonen aan op zijn gitaar.
 'Waarom is het nou voorbij, wohiewooooo, was jij nog maar van mij,' zingt zijn maatje Charles en laat een droevig riedeltje op zijn mondharmonica horen.

De prins blijft even staan luisteren. 'Jullie muziek bevalt mij wel,' zegt hij ten slotte.
 Verbaasd kijken de zwervers de prins aan.

'We zingen over ons vervelende leven, prins Léon,' lispelt Sjakie.
'Dat is toch niets voor u?' vraagt Charles.

'Julie moesten eens weten, jongens,' mompelt de prins.
'Hoezo, heeft u ook een zwaar hart?' Charles kijkt hem meelevend aan.
'Ik weet het niet, mannen,' antwoordt de prins. 'Maar ik voel me niet vrolijk, dat is zeker.'
'Misschien moet u dan eens een kijkje nemen in het Muziekkasteel, een eindje verderop,' oppert Sjakie. 'Het schijnt dat niemand dat kasteel verdrietig verlaat.'
Dat lijkt de prins een goed idee. Hij bedankt de zwervers en met zware passen wandelt hij verder, naar het Muziekkasteel.

Bij het zien van de prins maakt Pierrot een sprongetje van schrik. 'Hooggeëerd bezoek, hooggeëerd bezoek,' roept hij opgewonden en rent naar Heer Aut.

Ook Heer Aut is verbaasd, maar heet hem natuurlijk welkom met een diepe buiging. 'Wat brengt u naar het Muziekkasteel?'
'Ik heb gehoord dat iedereen dit kasteel vrolijk verlaat,' begint de prins, 'daarom ben ik hier naartoe gekomen.'

'U wilt vrolijker worden?' vraagt Heer Aut en trekt zijn wenkbrauwen omhoog.
'Daar weet ik wel wat op,' onderbreekt Pierrot hem. Hij gaat voor de prins staan en trekt een gek gezicht.
Maar de prins moet niet lachen.
'Misschien helpt het als ik een mop vertel,' probeert Pierrot het nog eens. 'Er was eens een verdrietige prins...' begint Pierrot.
Maar Heer Aut onderbreekt hem. 'Pierrot, laat de prins met rust,' zegt hij streng. 'We moeten eerst ontdekken waarom hij zich zo treurig voelt.'

Heer Aut leidt de prins rond in het Muziekkasteel. In de zangzaal horen zij Julia toonladders oefenen. 'Misschien kunt u mij in deze zaal vertellen wat u dwarszit?'

En dan begint prins Léon te zingen:

1. *Ik voel het zomaar in mijn hoofd,
maar weet niet wat ik ermee moet.
Het zeurt en zanikt en het laat me niet met rust.
Ik voel het zomaar in mijn hoofd,
het voelt niet fout, het voelt niet goed.
Het is alsof een kouwe kikker mij steeds kust.*

*Het komt opeens als ik m'n tanden poets,
m'n sokken pak, m'n broek.
Of 's morgens voor 't ontbijt onder de douche.
Dan zing ik zacht mijn eigen, stille blues.
(neuriënd deel op de instrumentale muziek)*

2. *Ik voel het zomaar in mijn buik
en vraag me af waardoor het komt.
't Is niet vervelend, maar het voelt ook niet
heel fijn.*

Als de prins klaar is met zijn lied, klinkt er plotseling een lieflijke stem in de gang.

'Wie zingt daar zo mooi?'

Het is prinses Layla. Nieuwsgierig steekt ze haar hoofd om de hoek van de zangzaal. Eerst kijkt zij Heer Aut aan, maar die schudt zijn hoofd. Dan naar Pierrot, maar die haalt zijn schouders op. Dan ziet prinses Layla de prins staan...

Als geraakt door de bliksem, begint de prins opeens te stralen.
Pierrot ziet het meteen en zegt ondeugend: 'Prinses Layla kan geweldig dansen. Misschien kan zij u wat pasjes leren.'
Heer Aut wil Pierrot meteen zijn mond snoeren, maar het is te laat. De prins loopt al op Layla. Die pakt haar hand en terwijl hun ogen elkaar niet loslaten, lopen ze naar de danszaal.
Daar beginnen zij te dansen. Eerst voorzichtig, maar al snel dansen zij de sterren van de hemel na.

'Hoe voelt u zich nu?' vraagt Heer Aut.
'Ik ben de gelukkigste van de wereld,' lacht de prins. 'Ik kan mij niet voorstellen dat ik mij niet verdrietig voelde. Dank u wel.'
'Bedank het Muziekkasteel maar,' antwoordt Heer Aut en glimlachend laat hij het verliefde paar alleen.

- Susan Schaeff

Mijn eigen blues

Het lied van de prins. Bladmuziek: pagina 143; cd-1: track 24 en 25. Liedteksten: www.trefwoord.nl

1. *Ik voel het zomaar in mijn hoofd,
maar weet niet wat ik ermee moet.
Het zeurt en zanikt en het laat me niet met rust.
Ik voel het zomaar in mijn hoofd,
het voelt niet fout, het voelt niet goed.
Het is alsof een kouwe kikker mij steeds kust.*

*Het komt opeens als ik m'n tanden poets,
m'n sokken pak, m'n broek.
Of 's morgens voor 't ontbijt onder de douche.
Dan zing ik zacht mijn eigen, stille blues.*

(neuriënd deel op de instrumentale muziek)

2. *Ik voel het zomaar in mijn buik
en vraag me af waardoor het komt.
't Is niet vervelend, maar het voelt ook niet
heel fijn.*

*Ik voel het zomaar in mijn lijf.
Het wil eruit. Wat zal het zijn?
Het is alsof een schaap zich als een wolf
vermomt.*

*Het komt opeens als ik hard niezen moet,
mijn hamster aai, de kat.
Of midden in een hap met appelmoes.
Dan zing ik zacht mijn eigen, stille blues.*

(neuriënd deel op de instrumentale muziek)

3. *En soms, ik weet niet hoe het komt,
verdwijnt het zomaar uit mijn hoofd.
Ik zing dan lachend van geluk onder de douche.
Dan eet ik kip met appelmoes.
Het is voorbij, ik voel me goed.
Dus zing ik hard mijn eigen vrije, blijde blues.*

6 vrijdag
juli

Zingen van blijdschap

Zangvogel

Op de sabbat zongen de joden vroeger een psalm over de hemel en de aarde, de mensen, de dieren en alles wat er op de aarde groeit. De zangvogel op de kalenderplaat staat daar symbool voor. Tijdens de ballingschap is 'het lied' uit Genesis 1 ontstaan. Het volk dankte daarmee God voor zijn schepping.

